

MIKLÓS PÉTER

Apokrif kakas

Hideg vízben fürdő, sárkányok beléből kimászó, maradi gondolkodású, eszetlen, esetlen, hallgatag, veretlen bajnok, aki sohasem szült, a kínokat mégis megtöri, feledtetí, elmúlttá teszi, kiábrándít. Ettől félttem hát, nem a zsidóktól, nem a vadászoktól, nem a seggyaló szenátoroktól, nem a pincék mélyén elnyögött vallomásoktól, hazug beismerésektől. Véget ért, és ami a legrosszabb, hogy vörös haját sosem láttam, szél nem fújja többé. Csak a hadak, a szerelmesek csapata várja a föld alatt, Palkó és Franciska keveredő nedvei közt. Hatalmas bogár feküdt hanyatt, szőrös lábai, nedves kitin, koton. Ez már a kárhozát, ahová a purgatórium után került, nem tudva a tévedésről. Sem sajátjáról, sem az angyalok uráéról, aki a tequila helyett mégis a konyak mellett döntött, aztán dogmatikai fejtegetésbe kezdett – pedig csak belekóstolt, lenyelni nem volt mersze, mégis megittasodott – az eredésekről, származásokról, azonos lényegűségről, végső kielégítésekről.

A szökőkút mellett állt, kezében fogyatkozó pálcával, mosolyogva. Tavasszal kemény szilvák, körték, almák valósága. Az alföld, a puszták közepén lakott, s négy évesen brokátba burkolt, papírkoronás társai a boltba küldték. Megvette a kolbászt, a kiflit és a banánt. Nagy papírzacskóját azonban a szél szellemesen kifújta kezéből tovalökve utolsó reményeit. Nácik akarták dobozban külföldre csempészni és szüzessége ellen törni, de félreértés esett, s a csapda áldozatait ejtette törbe, körbe. Kiosztott szerepéhez halottaim életre keltése is tartozott. Tatárok kivájt szemét keverte öt éves kutya heréjével, vérével, a massa csodákat tett, a hatás pedig időleges volt. Keresztelte számításaimat, keservesen megszenvedtem, mire a birodalom romjain életet alkotott. Krakkótól keletre, a monarchia kendőbe bújó visszafordító között, szudétanémetek hangján.

Valamikor kétszáz éve egy ruszin pap látomást tapasztalt. Dongalábú, remegő hangú öregember volt, a harangját elrekvirálták az átvonuló hollandok, őt a pincébe zárták, edényeit és borát elvitték. A lánya, akit a cigányok bújattak az erdőben, három nap múlva ke-reste és lelte meg, balták, tüzelőfa és csírázott krumplik között, épp zsolozsmázott. Látta a fényes bogarak között a kolostor és a vár egykori úrnőjét a második éjjelen. Szolgálólányok fürdették, fehér bőrűek, telt keblűek, mellbimbójuk robbanásig feszült. A vágy már benne is útra kelt, és belsejében gerjesztette a remegést, a kitörést előlegezve. A kádban – soha nem fogyó habok között – fején aranyos ötágú koronával ült, feküdt, csúszott, szemének, nyakának (amit a Lélek láttatni engedett) fényessége örökre megvakította. Uram, most is irgalmazz.

Félnivaló nélkül köszönt, kissé idegenkedve méregetetett, aztán megszokott, talán meg is szeretett, de semmiképpen sem engedett, érzett magához közel (állónak). Amikor először láttam, részeg voltam, és csak ürügyet kerestem, s hoztam föl témaként Kantot és a keresztet, de ő váltig Füist Milán, a strukturált igazságtalanság és fegyelem mellett kardoskodott. Az évek jöttek-mentek, elmaradt, amire eleinte számítottam, amiben bíztam, amit reméltem, amitől el lehetne kerülni a kellemetlen találkozásokat. A látvány felejthetetlen

véletlen volt, előkerült dobozokból kivett ősi emlékek, amikből házat, várat akartam építeni az emlékére, de csak az erotikus képzelet, a belső fantázia lett csatangolásaim tere.

Esős napon a kopott, fölvizesedett falak mentén lopakodott, piros kabátban, piros nadrágban, sátáni kis menyecskének öltözve, bújja légyottra indulva. Féltestvére, a szemérmes, lusta szerető, aki fiúkkal libikókázott a hadgyakorlatokon, már aludt. Vodkától és boros kólától szédülve feküdt, csak a vanília szagát ismerte föl, ami löketenként előjött (benn). Egy évet kért, két évet kért, és a mindenkoriságot kapta cserébe, alkudozás helyett a megmaradt emlékek bokanézegető, ruhaszagató gyönyörűsége, a bezárkózott megmaradás.

Harmadszori nekifutásra sem mert vele előhozakodni. Csak nézte, amint bal kettes fölső fogán az a barna csík a hónapok alatt folttá nemesedik, majd a szabályos sorozat vesztét okozza, egységét és formáját bontja. Együtt dohányoztak, a kávé volt a maximum, de az is csak automatából úgy kutyaftutában. Sokáig, nagyon sokáig tartott, amíg megértette a szükségességét, a bátorság hiányát, a fájdalom kerülése helyett keresett meggyőződést. És sóvá, bálványá meredt, mint a libidó, a kaszárnnyák hideg folyosóján, a megünnepelt semmisségek után.

Először tükörbe akart nézni, hogy szembeköpjé, de az mégse méltó egy összeesküvőhöz. Szeretett fiúruhában járni, öltöny, mellény, ing. Hetente borotválta magát, sárga szemüveget hordott, és nem ismert lehetetlent. Legjobban a földön szerette, úgy, hogy ő volt fölül, de lehettem én is, s közben a talpait kellett harapdálnom. Rossz útra tévedni már csak az idő miatt sem volt mód, és általában abban is én maradtam alul. Az erkélyre járt rágyújtani, és ha ivott, nem tudott uralkodni magán. Olyankor mindig pisilnie kellett dugás közben, de persze vagy elveszett, vagy megjött az ihlet, mire visszatért. Rosszakat nem álmodott soha, csak ha lepényt evett vacsorára, különben vegetáriánus volt, és egyszer omlettet is csinált, de nem sikerült neki. Úgynevezett női játszmaí voltak, sört nem ivott soha. Alapjában véve szerethettem volna, mert soha nem sírt, legfeljebb csak utánam. Adott végül magáról egy fényképet (fekete-fehéret), egy merev pillanatot, a hátuljára pedig valami Verlaine-idézetet írt, persze azt is franciául.

Egyik reggel méz után kajtatott. Éjszaka rossz álma volt: páncélba öltözött, püspöksüveget viselő méhkirálynők akarták papnővé szentelni, avatni, áldani. Szegényke ment az erdőben: fatestvérek, bokornővérek közé prédikálni. Az egyik felemás tuja elmondta, hogy Walpurgis éjjelén királyt választottak, s azóta a galagonyáé az oldás és kötés, uralkodik minden porzón, bibén. Tanácsot akart adni, de az alázat, a türelem és a megtartóztatás eredményességén kívül másra gondolni nem tudott. Példázat jutott eszébe, de mire belekezdett volna, a fa elszáradt. Továbbmenve – P. kosarából kalácsot, bort és pudingot koldulva – nagy tölgyfára lelt odvában méhekkal. Oldaláról, kérgén méz csorgott le. Nyalta, ameddig csak felért, még pipiskedett is.

Zsebkendőket, matricákat, késeket vett elő. Körömvágó olló, toll. Forgatni, mint a szerencsét, és hajnalt várva virrasztani. Visszavárta fiát, lányát, kölykeiket. Eldobott kutya volt, kivénhedt szuka, akinek szaga már nem csal falvakból, városokból, hetedhét országokból kanokat, herélt, merevgörccsös kutyákat. Háromszor szült, talán négyszer, de legtöbbször zsákba tették és agyonverték ásóval, lapáttal. Ő meg vonaglott, kereste őket, de csak a szag,

a keveredett szag, a keveredés illata és az összeragadás édes kellemetlenségének emléke maradt meg. Emlői ilyenkor megkeményedtek, megduzzadtak, begyulladtak. Három hét múlva pedig ismét sugározta szexi jeleit, s körbeforgatta a mindenséget. Vágyott a félelemre, izgalomra, szívdobogásra. Az elmaradhatatlan seggszolgáltatásra és aztán a bizalom erősödésére. Kutya-macska barátság volt ez bizony, időnkét természetellenes, de ami vitte, hozta, elátkozta, megkeményítette, az mégiscsak külön és áldozatosabb volt mindkettőjüknél. Testvérek kötöttek házasságot végül, vadul és szelíden, s nemzetek isteni sarjakat, békés koroknak szakállas királyait. Prófétálni akart, megmérni, majd könnyűnek találni.

Naponta háromszor járta körbe a város minden templomát, mondott mindenütt Ave Mariát, s imádkozott a szüzesség és paráznaság feszültségéért. Álmaiban visszatért házába, eloldozott láncokat látott, különös csillagokat és viaszceppeket a körme alatt. Reggelente tanított az utcán. Járókelők nézték, részegek hugyozták le, de a zsolozsma soha nem állt meg, felejthetetlen emlékek sora, sorsa törlődött, tárolódott, távolodott tőle. Állandóan ismételte, hogy egyszer az Öldöklő Angyal elragadta – még Rómából –, és a harmadik pokolig röptette. Legalján egy hegynek, bejárata szűk, keskeny ösvény és mindenki szüntelenül zengte a bűnbánók panaszdalát. Isten nem hallgatta, csak hírnökei közül volt ott néhány. Az egyiptomi Öldöklő pedig mosolygott, és szelíd, hallgatag bárányok vérét ízlelgette monoton mozdulatokkal, de egyedül soha nem hagyta, nem hagyhatta, s szólni sem szólhatott senkihez. Olyankor inkább suttogott. Magától is, mint idegentől várt választ, kérdést is, hogy arra.

Gyermekként patakat keresett, de a vize ihatatlan volt, sáros és iszap ízű, mégis kóstolagatta. Tizenhét évesen látott először női testet, szemérmetlen játékot szintén egy patakocskamentén. Csúnya lány volt, vörös hajú, horgas orrú, szív alakú arcán elkapart pattanások. Női szőrzete is vörös volt, bodros, fodros, gömbölyűséget rejtő. Egyszerre feszes és renyhe, vonzó, de tartalmilag közönséges. Nem sokáig nézte, de tudta, szabadulnia kell tőle, még az emléktől, képtől is. Persze az éjszakák, hideg fürdők, angyalok és démonok között milliószer átfutott rajta, megjelent benne, kibírhatalanul, kiirthatatlanul. Végérvényesen teste szövetévé vált, szívét koszorúerek helyett vette körül. Bársonyos szobák és rézkilincsek között keresztre feszített kín élt.

Átszáguldó történet volt az élete. Egy villanás, és már vége is. Körme piszkos, arca a szarban, látszólag befejezte. Közben jól érezte magát, nem akarta – nem is tudta – elhinni, hogy ez pont vele történt meg. Csodát még nem látott, csodát még nem tett. Magán kívül. Volt. Kinyíltak a virágok, titkok. A tükör önmagához tért. És Woolf kisasszony is végre megtalálta azt, amiért ezer éve útnak indult. Rá hasonlító, ráncos asszony, aki tudja, hogy a különbség nagyobb, mint az ének és az évek árka. Elkerülhetetlen volt a találkozás. Nem zárta ki, hogy hazaérvén egyszer otthon találja magát. A szemébe nézett, (ismerősnek) tetszett. Közöttük dohányzóasztal volt üveglappal, két pohár teli a sekrestyéből csent borral. Boszorkányság, illékony vigasz volt, megélt káprázat. Tükröm, tükröm! Miért nem szólsz? Repedt vagy, rekedt vagy? Sem füled, sem szád nincs nyitva már.

Fölszisszent a fájdalomtól. Már másodszor vágta el az ujját, a hüvelyket. Először este, másodszor reggel. Vagy inkább fordítva. Keret volt ez, keret a napnak. Felébredt, homályosan látott. Mint mindig. Álmos, támolygós, tévelygős séta a szobában, rettegés a guta-

ütéstől. Köhögés, fogmosás, könnyed széklet, tizenegyedik szabály. Telefont fel sem vette, hagyta csörögni, rádió kapcsolt be, hogy elnyomja a hangját. Nem tudta, ki kereste. Apró, kicsi, csúszós örömök, de talán szépek. Hirtelen este lett valahogy, tapogatózni kellett. Akkor: vacsora. Nem reggelizett, nem uzsonnázott, gyorsan lement.

Fontos volt számára a rendszeresség. Egész álló nap csatangolt, az utcán, a víz alatt, a levegőben. Repült is, felülről látta. Háromszor találkozott Seherezádéval, barna bőrszandálja, farkasos szemei és bodros fekete haja mindig elárulta. Rekordot döntött, kétszer, kért és kapott, pénzt vagy életet. Életünket és vérünket, de a babunkat nem. A folyó partján ült, piramisok árnyékát követte, rágyújtott (csak, ha buli van) és nyújtózott. Otthon találta magát a következő fejezetben. Csöngettek, de senki sehol, a földön egy levél, a jókedv nagykövetétől, mosolygós dolgok benne, elfelejtett számlák.

Kiszáradt reggelre a torka, fájt, ha nyelt. Ettől mindig felébredt. Megint a széken aludt el, még délelőtt. Éjszaka, aztán ismét nappal volt. Kés, vér, felszisszent a fájdalomtól. Pedig nem szokott beszélni, nem, még az ismerőseivel sem. Nincsenek is neki, régebben voltak, persze akkor sem sokan. Elveszett a paradicsom, elgurult, tova. Mikor fel akarta vágni, szeletelni, aprítani, kinyomni belőle a cuccot, pürévé varázsolni, transzformálni sűrű élvezetté. Felnégyelni, a negyedeket meg elfelezni, így felnyolcadolni, tizedes. Lámpát gyújtott, világosság lett, elvágott ujjának lenyomata, rémképe.

Kikötött huszonöt év múlva egy kutyát egy vasoszlophoz. Hosszú láncot tett a nyakába. Többet nem ugatott. Minden nap adott neki enni kenyeret, vizet is kapott, vasárnaponta borsajtot. Egy szót sem szólt hozzá, meg sem ütötte, aztán negyven nap után elengedte. A kutya ott maradt. Mindent adott neki ugyanúgy, csak a borsajtot maradt el.